

РЕШЕНИЕ

№ 2294

гр. София, 28.04.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 66 състав,
в публично заседание на 04.02.2020 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Елка Атанасова

при участието на секретаря Кристина Григорова, като разгледа дело номер **9462** по описа за **2019** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е образувано по жалба на [фирма], ЕИК[ЕИК], чрез адвокат Г. Д. К., срещу ревизионен акт /РА/ № Р-22221118004272-091-001/12.12.2018 г. на ТД на НАП-С., потвърден с Решение № 1058/20.06.2019 г. на директора на Д “ОДОП” – С. в оспорената му част на отказано право на приспадане на данъчен кредит по фактура № 49/15.04.2018г., в размер на 3 000 лв., издадена от [фирма], ЕИК[ЕИК].

В жалбата се развиват подробни съображения относно незаконосъобразността на административния акт и се иска неговата отмяна от съда. Претендира се необоснованост, противоречието му с материалния закон, както и допуснати съществени нарушения на процесуалните правила. Наведени са доводи, че консултантските и правни услуги, предмет на договора за услуги с [фирма], са реално извършени, като извършените услуги са свързани с дейността на жалбоподателя и са осъществени от юридически правоспособно лице. За осъществяването на услугите, предмет на договора се сочи, че са представени доказателства в ревизионното производство. В позицията по същество, чрез адв. И. се поддържа абонаментен характер на договора с [фирма], възнаграждението по който не е обвързано с конкретен резултат, като с оглед представените доказателства е установено правото на данъчен кредит по издадената фактура, доколкото е осъществено събитие по чл.25 от ЗДДС. Претендира се присъждане на разноски, съобразно представен списък на разноските.

Ответникът в производството – Директор Дирекция “ОДОП “- С. при ЦУ на НАП, чрез процесуалния си представител юрисконсулт С., изразява становище, че жалбата е неоснователна и моли съда да я остави без уважение. Претендира се присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

Съдът, след като се запозна със становищата на страните и с приетите по делото доказателства, намира от фактическа и правна страна следното:

Жалбата е подадена от надлежна страна в законоустановения срок, след изчерпване на предвидения ред за административно обжалване пред Директора на Д ОДОП-С. и е допустима.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

Съдът намира, че оспореният РА е издаден от компетентен орган, при спазване на административно-производствените правила, като в настоящото производство се доказва и валидността на електронните подписи, положени под РА, ревизионния доклад /РД/, заповедта за възлагане на ревизия /ЗВР/ и заповедта за изменението на ЗВР. По делото е представен и електронен носител с копия на обжалвания акт, доклад и всички ЗВР, подписвани с електронен подпис от органа по приходите. Представени са и надлежни доказателства за валидността на електронните подписи към датата на подписване на електронните документи.

Със Заповед за възлагане на ревизия /ЗВР/ №Р-22221118004272-020- 001/23.07.2018 г., връчена на 03.08.2018 г., издадена от Т. П. Н., на длъжност Началник сектор Ревизии“, дирекция „Контрол“ при ТД на НАП С., в качеството на заместник на К. Г. М., на длъжност началник сектор С., съгласно Заповед №РД-84-2200-321/12.07.2018 г. и 2017 г. на директора на ТД на НАП С., е възложено извършването на ревизия на [фирма] за определяне на задълженията по Закона за данък върху добавената стойност /ЗДДС/ за периодите от 01.04.2018г. до 30.06.2018г. За резултатите от ревизията е съставен Ревизионен доклад /РД/ №Р- 22221118004272-092-001/02.11.2018 г., връчен на 12.11.2018 г. Срещу констатациите в РД на 28.11.2018г. е подадено възражение, което е обсъдено и прието за неоснователно.

Ревизията приключва с издаването на РА №Р-22221118004272-091 -001 /12.12.2018 г., издаден от К. Г. М. - орган, възложил ревизията, и Б. К. С., на длъжност главен инспектор по приходите при ТД на НАП С. - ръководител на ревизията.

В хода на ревизионното производство са извършени множество процесуални действия, имащи за цел установяване на факти и обстоятелства, релевантни за данъчното облагане. На основание чл. 37, ал. 3, чл. 53 и чл. 56, ал. 1 от ДОПК с Искане за представяне на документи и писмени обяснения (ИПДПОЗЛ) с изх. № Р-22221118004272-040-001 /06.08.2018 г. от ревизираното дружество са изискани посочените в искането сведения и документи и ъщите са представени в указания срок.

Извършена е насрещна проверка / на основание чл.45 от ДОПК, на [фирма] за резултатите от която е съставен протокол за извършена насрещна проверка № П-22221118143033-141-001/21.08.2018г. Всички извършени процесуални действия са описани подробно в ревизионния доклад.

Съставеният на 02.11.2018г. ревизионен доклад съдържа следните констатации:

Дружествот

о жалбоподател е вписано в Агенция по вписванията на 01.10.2015г. Предмета на дейност на дружеството е консултантски услуги. Първоначално дружеството се е управлявало и представлявало от К. Й. А К. – гражданин на Б., като на 15.02.2017г. за управител на същото е избрана М. П. Б.. Капитала на дружеството е 15 000 лв. С договор за покупко-продажба № 4395 от 25.07.2016г. К. К. продава на „Х. Енд Ауей енд инвестмънд Е. собствените си 69 дяла от капитала на дружеството на обща стойност 6 900 лв., като дружеството купувач, представлявано от Ф. Ж. К. – гражданин на Б. заплаща цена на дяловете 1 000 лв.. С договор за покупко-продажба № 4396 от 25.07.2016г. К. К. продава на [фирма] собствените си 69 дяла от капитала на дружеството на обща стойност 6 900 лв. като дружеството купувач, представлявано от Ф. Ж. К. – гражданин на Б. заплаща цена на дяловете 1 000 лв.. К. К. и Б. Х. К. К. остават съдружници в дружеството жалбоподател всеки с по дялово от по 600 лв.

Свързани лица с дружеството са [фирма], [фирма], „Х. ЕНД АУЕЙ Т. ИНВЕСТ” , К. Р. Б., К. Й. К. Б., „ Д. НВ” Б., „П. Д. НВ”Б..

На дружеството са извършени две предходни ревизи, приключени с РА, както и се извършва ревизия за задължения за КД за периода 01.10.2015г. – 31.12.2017г., както и по ЗДДС за периода 01.10.2017г. – 31.03.2018г., която към настоящия момент е спряна.

През ревизирия период от 01.04.2018г. до 30.06.2018г. вследствие анализ на използваните счетоводни сметки от дружеството въз основа на предоставените при ревизията оборотни ведомости е установено, че финансирането на дейността на дружеството се извършва с предоставени заеми от К. Й..

За ревизирия период [фирма] е предоставяло консултантски услуги на белгийски контрагенти, но за същия период няма деклариран продажби. От обяснението на упълномощеното лице Ф. Ж. К. се установява, че в повече от случаите се касае за строго поверителни сделки, осъществявани вербално, които не винаги са успешни и не дават незабавно възвръщаемост на инвестициите. Съобразно обяснението на същото лице резултатите от някои преговори се очакват в дългосрочен план.

Съгласно договор за наем от 15.09.2015г. сключен между Н. П. Ц. като наемодател и Си Ей Ес Т.” О. като наемател, дружеството ползва част от апартамент, намиращ се в [населено място], жк К. поляна, [жилищен адрес] в размер на 20 кв. м.

По фактура № 49/15.04.2018г. [фирма] е ползвало ДДС като данъчен кредит за получени консултантски и правни съвети от [фирма]. Стойността на услугата е 15 000 лв. като сумата е платена по банков път. В хода на ревизията е снето писмено обяснение от пълномощника на [фирма], съгласно което сделките между [фирма] и [фирма] са сделки между свързани лица.

Извършена е насрещна проверка на [фирма] приключила с Протокол за извършена насрещна проверка / ПИНП/ № П-22221118143033-141-001/21.08.2018г. Установено е, че [фирма] е регистрирано по ЗДДС, считано от 08.08.2013г. и се представлява от Ф. Ж. К..

До проверяваното лице е изпратено ИПДПО № Р-22221118003033-040-001/10.08.2018г. / л.133-134/, получено от дружеството на декларирания електронен адрес на 13.08.2018г.

На 20.08.2018г. от пълномощника на [фирма] по електронен път са представени писмено обяснение от управителя на дружеството – Ф. Ж. К., / л.136-137/, копие от фактура № 49/15.04.2018г., платежно нареждане на стойност 18 000 лв. за плащане на фактурата, 2 броя бордни карти, счетоводен регистър на сметка 411, счетоводен

регистър на сметка 453/2 и оборотна ведомост за периода 01.04.2018г. – 30.04.2018г. /л.142-151/. Фактурата е включена в дневника за продажби на [фирма]. Съобразно обяснението от Ф. Ж. К. за предоставените услуги по фактура № 49/15.04.2018г. съобразно договор между дружеството жалбоподател и [фирма] на всяко 15 число от месеца се заплаща фиксирана месечна такса от 15 000 лв.. [фирма] оказва бизнес и правни консултации на [фирма] и го представлява при водене на преговори с бизнес клиенти чрез Ф. Ж. К., като в обяснението са посочени данните за дружествата, с които са проведени консултации. Представените две бордни карти за осъществени полети от Р. до П. на 08.03.2018г. и отново от Р. до П. на 29.04.2018г. / л.150-151/

С ИПДПОЗЛ от 06.08.2018г. от ревизираното лице са изискани всички документи, свързани с предоставените услуги по фактура № 49/15.04.2018г. От [фирма] е представено обяснение / л.135/, че исканите документи са представени във връзка с ревизия, възложена със ЗВР № Р-2222118000657-020-001/05.02.2018г., като е декларирано, че няма промяна в дадените в това производство обяснения и писмени документи.

Въз основа на дадените обяснения органите по приходите са извършили преглед на представените документи в посоченото ревизионно производство, като са установили, че във връзка с фактура №49/15.04.2018 г. са представени следните писмени обяснения от Ф. Ж. К. – управител на [фирма]:

„Съгласно договор между [фирма] и [фирма] за преговори и консултации в чужбина,Е., по-специално Франция - Испания - Б. - Германия -Италия - Чешка република и Швейцария, а също и Русия - страните от ССАДПЗ и особено Кралство С. А. - и О. арабски емирства и Е. - и на целияАфрикански континент и И., се заплаща фиксирана месечна такса в размер на 15 000,00 лв.без ДДС, която се заплаща на всяко 15-то число на месеца, след издаване на фактура.

[фирма] оказва бизнес и правни консултации на [фирма] и го представлява при водене на преговори с бизнес клиенти, чрез мен.Във връзка с искане за представяне на документи и писмени обяснения№П-2222118041004-040-001/14.03.2018 г. са представени: документ за адвокатска правоспособност, договор за извършване на услуги с личен труд, договор между [фирма] и [фирма].

Проведоха се консултации с различни производители и предприемачи, а именно в областта на: отбранителни системи - В. в М.; DIG в С.; К. в С.; униформи и оборудване -М. във Франция; бронирани коли -S. в Чешката република; Експлозивни детектори -DIG С.;М.- системи против снайперисти; Франция, Китай –амуниици;Б., С. - картофи от RTL в Б. за D. в С. А.; S. –Б., N. – Б.,D. Б.- козметика; Б. - Обществени търгове и инфраструктура;

Пристанищни работи в ОАЕ и премахване на коралите при построяване на ново пристанище;С. – Франция; тръбопроводи в ОАЕ; D. – Б. D. – Б. - Търсене изпълнители на големи строителни обекти в К. -250 км. кейове нарека М. и други.

Няколко срещи бяха организирани и проведени в:

- П., Л., Прага, М., В., Б., А. Д., Д., С., Д. ОАЕ, Р. ОАЕ.

Договори както и устни, така и писмени, са направени с: РАКАА в ОАЕ, И. в ОАЕ, D. в Б., S. в Б., М. в Б., N. в Б., D. в Б., S. в Чешката република, DIG в БЪЛГАРИЯ, М. във Франция и CR В. в М..

Повечето проекти с доставчици и държави-потребители са в процес на подготовка, но все още не са готови.

Разбира се, че не всички проекти са успешни и някои от доставчиците вече не са на пазара или крайните потребители са решили да се ориентират към други продукти или да запазят досегашните си доставчици.

Повечето от сделките са строго поверителни и предимно вербални. Не може да се очаква незабавна възвращаемост на инвестициите. Договорът между [фирма] и [фирма] е дългосрочен. Резултатите на някои от договорките се очакват в дългосрочен план.

Това може да стане в едно тримесечие, а подготовката и организацията, която се извършва достигане на финализирането ѝ да е извършено месеци преди това.“

Към писмените обяснения са приложени две бордни карти от пътувания до С. А..

В хода на ревизията е анализиран договорът между двете дружества, като е посочено, че съгласно чл. 9.5 от Договора за услуга, подписан на 25.04.2016 г. между ревизираното дружество, в качеството му на доверител и [фирма] – довереник, [фирма] може да иска по всяко време отчетна информация от довереника за извършването на дадена поръчка. Съгласно чл. 9.6 доверителят има право да получи сметка по изпълнение на поръчката и всичко, което довереникът е получил от поръчката. От своя страна [фирма] съгласно чл. 10.5 след извършване на поръчката е длъжно да уведоми незабавно доверителя за резултатите от изпълнението.

Органите по приходите са констатирани, че в хода на ревизията и при насрещната проверка на [фирма] не са представени поръчки от ревизираното дружество за извършване на конкретна работа, както и не се предоставени отчети за извършената работа и резултатите от изпълнението, за което е издадена фактура №49/15.04.2018 г.

[фирма] не е предоставило доказателства по какъв начин и за целите на кои негови облагаеми доставки служат консултантските услуги, декларирани от [фирма]. Не са предоставени идентификационни номера и адреси на посочените дружества, както и заверени копия от оферти, предложения, договори, споразумения, документи от търговската кореспонденция между договарящите страни, протоколи от бизнес-срещи и др.

Посочено е още, че представените документи и обяснения са общи, не изясняват конкретно извършена работа от доставчика, документирана с протоколи за приета работа, както и не доказват, че декларираните услуги от [фирма] служат или ще послужат на ревизираното дружество за извършването на облагаеми доставки.

При изложената фактическа обстановка съдът намира от правна страна следното:

На основание чл. 160, ал.1 от ДОПК съдът разглежда спора по същество и когато приеме, че актът е незаконосъобразен на основаниято, на което е издаден, следва да разгледа спора по същество, като прецени наличието на материалноправните предпоставки за възникване и упражняване правото на данъчен кредит. Производството по обжалване на РА не е контролно - отменително, а е процес по същество, поради което съдът следва да реши, с оглед на събраните по делото доказателства, дали се дължи данък и в какъв размер. С оглед правомощието на съда по чл.160, ал.2 от ДОПК, същият следва да провери за всеки от доставчиците, дали са спазени изискванията на закона относно начисляване на данъка и реалността на доставката. В този смисъл е и константната практика на Върховния административен съд – решение № 4843 от 03.04.2012 г. по адм. дело № 5289/2011 г. и решение № 15605 от по адм. дело № 4030/2011 г.

По своята същност правото на приспадане на данъчен кредит представлява сложен фактически състав, правните последици, от които могат да възникнат само ако

са изпълнени всички образуващи го елементи. Безспорно прието в правната теория и практика е, че признаването на правото на приспадане на данъчен кредит е неразривно свързано с извършването на реална доставка по смисъла на чл. 6, ал. 1 и чл. 9 от ЗДДС, Доставка на стока по смисъла на закона е прехвърлянето на правото на собственост или друго вещно право върху стоката, а доставка на услуга е всяко извършване на услуга.

Безспорно е, че изводът за липса на реална доставка е плод на оценка на установени факти и обстоятелства от обективната действителност, т. е. прилагане на определени логически правила към обективно съществуващи факти. Като такава тя подлежи на контрол, т. е. винаги следва да бъде установено дали изводът за липса на реална доставка е изграден при правилна преценка на фактите и обстоятелствата, установени по време на ревизията. В този смисъл, при обжалването на ревизионния акт, не само ревизираното лице има задължение да докаже реалността на доставките, като положителен и благоприятен за него факт, свързан с възникването на право на данъчен кредит, но и следва да бъде установено доколко изводът на органа по приходите за липса на реални доставки е логически и правно издържан.

Реалното извършване на една доставка е положителен факт от действителността, който при осъществяването си остава следи и за него съществуват преки и косвени доказателства. Всяка доставка на стока или услуга представлява стопанска операция, която има две страни: доставчик и получател. Във връзка с това, всяка от страните трябва да притежава счетоводни и търговски регистри за съставени и осъществени сделки, както и писмени доказателства, които да докажат наличието на осъществените доставки. Липсата на такива съответно може да обоснове извода за липса на реално извършени доставки по смисъла на чл. 6, ал.1 и чл. 9, ал.1 от ЗДДС.

За да ползва данъчен кредит, жалбоподателят следва да докаже материално-правните предпоставки по ЗДДС за възникване и упражняване на правото на приспадане. В този смисъл следва да се тълкува и разпоредбата на чл. 170, ал. 1 от АПК по отношение на задълженото лице, което се явява заинтересувано да докаже благоприятни за него факти/решение № 12089/11,11,2008г по адм. Дело № 7052/2008г на ВАС, решение № 15435/23,11,2011год по адм.дело№2420/2011 на ВАС, решение по дело С-414/10г на С. от 29,03,2012год и решение от 03,05,2012год по дело С-520/10г на С./. Доколкото правото на данъчен кредит е субективно притежателно право с насрещен субект приходната администрация /Държавата/,то съгласно правилото на чл.154 от ГПК, приложимо въз основа на § 2 от ДР на ДОПК във вр. чл.144 от АПК,доказателствената тежест за установяването му е на жалбоподателя. При условията на главно пълно доказване , О. Си Ей Ес Т. не успя да се справи с тази доказателствена задача в настоящето производство.Напротив приходната администрация с наличните по

административната преписка писмени доказателства, поведението на доставчика на жалбоподателя успя да проведе насрещно доказване за установяване на фактите, свързани с липсата на реално изпълнение на доставката по процесната фактура.

В решението си по делото Б. (решение от 06.12.2012г. по дело С-285/2011 на Съда на Европейския съюз е дадено задължително тълкуване на разпоредбите на чл.167 и сл. от Директива 112/2006год относно общата система на ДДС, свързано с въпроса за преценката на това дали извода на приходната администрация за нереалност на доставката е пряко свързан с отказа на данъчен кредит по ДДС. В него е посочено, че от постоянната съдебна практика на С. се установява, че правото на данъчнозадължените лица да приспаднат от ДДС, на които са лица платци, дължимия или платения ДДС за закупени от тях стоки и за получени от тях услуги, представлява основен принцип на въведената от законодателството на Съюза обща система на ДДС (вж. Решение от 21 юни 2012 г. по дело М. и D., С-80/11 и С-142/11).

Въпросът дали дължимият ДДС за предходни или последващи продажби на определени стоки е бил внесен или не в държавния бюджет, е без значение за правото на данъчнозадълженото лице да приспадне платения по получени доставки ДДС. Всъщност ДДС се прилага спрямо всяка сделка в процеса на производство и разпространение, като се приспада ДДС, начислен пряко върху различните елементи от цената (вж. Решение от 12 януари 2006 г. по дело О. и др., С-354/03, С-355/03 и С-484/03, R., стр. I-483, точка 54, Решение по дело К. и R. R., посочено по-горе, точка 49 и Решение по дело М. и D., посочено по-горе, точка 40). Освен това от текста на член 168, буква а) от Директива 2006/112 следва, че за да се ползва от правото на приспадане, е необходимо, от една страна, заинтересуваният да бъде данъчнозадължено лице по смисъла на тази директива и от друга страна, стоките или услугите, на които се основава това право, да се използват впоследствие от данъчнозадълженото лице за целите на собствените му облагаеми сделки, а нагоре по веригата тези стоки или услуги трябва да бъдат доставяни от друго данъчнозадължено лице (вж. Решение по дело С. P., посочено по-горе, точка 52 и Решение от 6 септември 2012 г. по дело T., С-324/11, точка 26). Посочено е също така, че борбата срещу данъчните измами, избягването на данъци и евентуалните злоупотреби е цел, призната и насърчавана от Директива 2006/112.

В тази насока и диспозитива на решението по същото дело сочи, че членове 2, 9, 14, 62, 63, 167, 168 и 178 от Директива 2006/112/ЕО на Съвета от 28 ноември 2006 година относно общата система на данъка

върху добавената стойност трябва да се тълкуват в смисъл, че при обстоятелства като разглежданите в главното производство не допускат на данъчнозадължено лице да бъде отказано правото да приспадне данъка върху добавената стойност за доставката на стоки, поради това че поради измами или нередности, извършени нагоре или надолу по веригата спрямо тази доставка, се счита, че последната не е била реално осъществена, без въз основа на обективни данни да е доказано, че това данъчнозадължено лице е знаело или е трябвало да знае, че посочената от него сделка, на която то основава правото на приспадане, е част от измама с данък върху добавената стойност, извършена нагоре или надолу по веригата от доставки, което следва да провери запитващата юрисдикция. Това решение на С., както и Решение от 21 юни 2012 г. по дело М. и D., C-80/11 и C-142/11 следва да се съобразят с някои други основополагащи принципи на правото на приспадане на данъчен кредит. Всъщност по делото Б. и по дело М. и D. фактите са напълно различни от тези, установени в настоящето производство. Идентично е и произнасянето на С. с Определение от 03,07,2013год по дело C-572/11 Мениджърски бизнес решения срещу ДДОДОП: Член 168, буква а) и член 203 от Директива 2006/112/ЕО на Съвета от 28 ноември 2006 година относно общата система на данъка върху добавената стойност, както и принципите на данъчен неутралитет и на защита на оправданите правни очаквания трябва да се тълкуват в смисъл, че допускат на получателя по фактура да се откаже право на приспадане на посочения в тази фактура данък върху добавената стойност, когато доставките, за които се отнася последната, не са били действително осъществени, дори ако рискът от данъчни загуби е отстранен, с мотива че издателят на фактурата е платил посочения в нея данък върху добавената стойност. Всъщност от задължителните за приходната администрация и съдилищата решения на С. по преюдициални запитвания и събраните в рамките на производството писмени доказателства, не доказват по категоричен начин, че именно доставчика на О. Си Ей Ес Т. – „М. К. Е. е осъществило спорните доставки на консултатски и правни услуги за съответния данъчен период.

Според съда за целите на ЗДДС данъчно събитие е не правоотношението/ сделката или задължението, а изпълнението на задължението за прехвърляне на правото на собственост или извършването на услугата /вж. чл. 6, ал. 1; чл. 9, ал. 1 и чл. 25, ал. 1 от ЗДДС/. Данъчното законодателство обвързва облагането с ДДС не със съгласието на страните за възникване на облигацията и поемането на задължението, а изпълнението като резултат. Без да е прехвърлено

правото на собственост и извършена услугата данъчно събитие не съществува /естествено в основната хипотеза на облагаема доставка по чл. 2, т.т. 1-4 от ЗДДС/. Установяването на пораждащият задължението за доставката юридически факт е индиция за реалността на имущественото разместване при изпълнението.

Субект на изпълнението /пряко или чрез други лица/ следва да бъде доставчикът. Осигуряването на изпълнение от различно лице не може да има за последица възникването на право на приспадане на данъчен кредит. Косвено доказателство за различно от изпълнителя лице извършило услугите по спорните фактури е отсъствието на достатъчно в качествено и количествено отношение заети лица.

Съгласно обичайната търговска практика, за да защити собствените си икономически интереси, добронамереният търговец би предприел всякакви законосъобразни действия за осъществяване на контакт с контрагентите си и представяне на необходимите доказателства.

От една страна издадената фактура е редовна, включена е в дневниците за покупки и продажби по ЗДДС и в СД за съответните периоди, договорът, въз основа на който е издадена е дългосрочен и по същество изисква периодично изпълнение на консултантските услуги. От друга страна, безспорните факти са, че [фирма] и [фирма] са свързани лица по смисъла на §1, т. 3 от Допълнителните разпоредби /ДР/ на ДОПК - дружествата се представляват и управляват от едно и също лице, т.е това лице е напълно наясно с търговските и облигационни отношения в които влиза като управител и на двете дружества. Нещо повече, именно това лице, което е управител и на двете дружества, се твърди да е осъществило спорните доставки на услуги - консултантски и правни, за данъчен период м. 04.2016г. В този ред на мисли следва да се посочи, че представените две бордни карти, с за а пътувания на дати 01.03.2016г. / преди издаването на фактурата/ и на 29.04.2016г. / след издаването на фактурата/ на Ф. К. по дестинацията Р. –П.. Няма данни кога и дали Ф. К. е пътувал от С. и обратно до П., както и по какъв начин са били осчетоводени разходите за тези пътувания. Видно от текста на договора за услуга от 25.04.2016г между оспорващия и Е. М. К.", той по съществува си е договор за търговско представителство по смисъла на чл.26 от ТЗ. Уговореното в чл.13 от договора заплащане е след издаване на фактура от страна на М. К. Е. за извършените правни и консултатски услуги. Очевидно е, че този вид възнаграждение е различно от уговореното в чл.11 и 12 от договора абонаментно административно и счетоводно обслужване, което се дължи авансово година за година. Т.е налага се извода, че извършването на правни и консултантски услуги

следва да се отчита от довереника на доверителя - оспорващ в случая и след това да се издава фактура за възнаграждението, което да се заплати. Именно поради посочената причина и поради липсата на отчет за извършеното в Р. - независимо дали се е стигнало до успех в търговските преговори чрез сключване на договор или не е постигнат резултат, то с оглед свързаността на лицата и практическото осъществяване на търговската дейност на [фирма] от [фирма], остава недоказан факта, както на заминаването на г-н Ф. К. от С. до П. - дали това е станало на 01.03.2018г., дали в периода от тази дата до 29.04.2018 г. това лице се е намирало в С. А. /Р./ или някъде другаде, кой е заплатил самолетните билети за този полет (както и хотелското настаняване в тази/или друга държава) и дали от страна на М. К. Е. е издадена заповед за командироването на Ф. К. за осъществяването на тази задача (правни и консултантски услуги), както и каква е идентификацията на търговците, с които са се водили преговори в С. А. - именно, за да се провери дали подобни юридически лица съществуват - така както са посочени от Ф. К. в писмените му обяснения. Това е така, тъй като по административната преписка, приета като доказателство по делото, е налично друго решение на Д ОДОП, по което ревизионния акт по другото ревизионно производство е отменен и преписката е върната за нова ревизия, именно с оглед осъществяването на подобен вид проверка, доколкото по същото има данни за потвърждаване на преговорите от страна на чуждестранните партньори на Си Ей Ес Т. О.. Липсата на доказателства за тези факти и посочените по горе обстоятелства за свързаността на лицата, обосновават нуждата от съставянето/наличието на допълнителни доказателства, които да установят със сигурност, че се е осъществило пътуване и среща в Р. през месец април 2018г., на която е имало нужда от правни и консултантски услуги от страна на Е. М. К..

Всичко това според настоящия състав разколебава твърдението на жалбоподателя за реалност на доставката на услуги от посоченото по горе дружество.

Ето защо и съдът намира ревизионният акт за законосъобразен , поради което жалбата срещу него да се отхвърли.

При направено искане за това и на основание чл.161 от ДОПК на приходната администрация се дължат разноски за юрисконсултско възнаграждение в размер на 440 лева.

Воден от гореизложеното и на основание чл. 160 от ДОПК, съдът

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на [фирма], ЕИК[ЕИК], срещу ревизионен акт № Р-22221118004272-091-001/12.12.2018 г. на ТД на НАП-С., потвърден с Решение № 1058/20.06.2019 г. на директора на Д “ОДОП” – С. в оспорената му част на отказано право на приспадане на данъчен кредит по фактура № 49/15.04.2018г., в размер на 3 000 лв., издадена от [фирма], ЕИК[ЕИК]..

ОСЪЖДА [фирма], ЕИК[ЕИК], чрез адвокат Т. Д. К. да заплати на Дирекция „Обжалване и данъчно-осигурителна практика“ [населено място] при ЦУ на НАП юрисконсултско възнаграждение в размер на 440 лева.

Решението не подлежи на обжалване съгласно чл.160 ал.6 от ДОПК.

СЪДИЯ: